

ΠΡΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ.

έναργεστέραν ὀξύητον, πινάκα παρέκθεστον, ὡς τῇ λόγῳ παρέκταστον, πηγὴ μεῖζον Θεοφίλωντος ἔνεγκε μακεστέραν γῆστον, πινάκη πόθεστον μὲν, ὡς τῇ λευκομήρων τέλῳ, εἰπε τὸ ὄλοντίσου γνώμης διποτέλεσμα, οὐδὲ πλήρωμα. Οταν μὲν ἡ ἐπείδεστος τῇ εἰδέσῃ, πηγὴ ἡ ἐπείδεστος τῇ ἐκδέσῃ περιεστίδεται, καὶ πᾶντα τῇ λόγῳ παρέκταστον σημαίνειν φάγε. Εἰ δέ τοι μὲν εἴτε παντὶ τῷ ἐπάνω, οὐ μέτεπον γῆν Θεοφίλων, εἴτε τῇ λέξει ὁ ἀντός, πηγὴ ἀεισμέρῳ τοις αἰενὶ πρείται, αλλὰ καὶ πινάκη τῇ ποιητῇ περιεστίδεται παντὶ, πινάκη μέτεπε, τὸν αἰενὸν, πινάκη ποιητα, πηγὴ τὰ χήματα τὸν διεφόρεις τῇ μάτῃ δράματῳ χωρεῖσιν διεφόρεις πενήνθα πατέλαχθοις. Τοις μὲν γὰρ ταῖς αὐτοῖς τῷ μὲν λέξεων ὄντος πατέλαιν αἱ λαλοὶ, οἱ πάτερι τῷ ματρι, εἴτε ἐκαστα ἀντῷ μέρη τοποῖς, οὐ τῷ μὲν περιερημένων πολὺ βελτύτερον, αἱ πλάτερον, οὐ σαφέστερον φάγε. Πατσαὶ δὲ δισταγμένη, οὐ αντιφαστως ἀφορμηὶ ψπω παθεῖλστ. αἱ λαλοὶ τοιντι τῶν τῷ μὲν λεξικοχειρῶν σιωπῇ τίς οὐ πιας σιωπᾶν θαυμασθεῖ; οὐ μή τοις ἐπὶ τὸν αἰενὸν τῷ μὲν πατεριοῦν χολίων αἰνιγμάτων, οὐ δημητρίσεως ἔχω, παῖτα πᾶσι περιεστίδημι, οὐ δέ τοις ἔξετασμὸν, οὐ κείσιν τοῖς δημιεικοῖς, οὐ φιλανθρώποις πειτῆμες ἑκούσιοι δημιειποτ. τῇ μὲν τῷ ἐμοὶ λεχεῖ πον βλγτίω μιδάσκοντῳ μαθητής διγνώμων ὑπαρχεῖσιν αἰχματικα. τῷ γὰρ καλεῖν τοιμ φιλομαδίσατο.

Ταῦτα μὴροι, ὃ φιλέλλεινες, ἀπερὶ τοτοῖς παλαιοῖς Αεισοφάσις χολοτοῖς δημητρήσας, οὐ σαχσμοῖς ὡκναδέστοις ἀκολαζεῖσας ἐμελθον, εἰς μέσον περιφέρειν, οὐ τοῖς ταῖς ἀλλοτείαις φεοντίσιας εἰς ἀπαξιβοτοιωνεν ἀσθόιως ἡ βελόνηεων. οὐ γὰρ τὸ περιερηματος χολεποῖς ταῖς ἀπαταῖς μίχας αριέμπτως αρέσκειν αδικοεῖν ἥγει μητι. Ερρωθε.

